

'ונברור ארבעה זוזי ונשדי במיא והנך נישתרו? – רבי יהודה לית ליה ברירה'. יש לבאר שאמנם פשוט הדבר שאי אפשר ליטול מעות מהתערובת ולתלות שהן אותן שמתו בעליהם, ואף לדעת האומר 'יש ברירה' אין יתכן לעשות כן, כשם שאיסור שנתערב בהתר אי אפשר לבררו על ידי הרמה מהתערובת [ורק בספקות דרבנן הקילו באופנים מסויימים לתלות ב'שאני אומר...'] – אלא השאלה היתה שיתנו מלכתחילה שאם ימות אחד, יהיו אותן המעות שישליכו לים המלח קדושים עבורו.

[ופירש הריטב"א ועוד, שאין צריך תנאי מפורש לכך אלא כל הנותן מעות בשופרות, על דעת הכהנים הוא נותן, כפי מה שיברר הכהן בשעת הקרבה, הלכך בידו של כהן לומר שיהיו אלו למיתה והשאר יהיו חובה עבור החיים (וע' גם בתו"י להלן סוף דף נו בסד"ה מ"ש)].

ועל כך באה התשובה שהדבר תלוי בשאלת 'ברירה' – לעשות דבר שאינו מבורר עתה ויתברר לאחר זמן למפרע (עפ"י תוס' ישנים ועוד).

א. חכמים החולקים על רבי יהודה וסוברים שהיו שם קיני חובה, נראה שטעמם הוא מפני שאין חוששים למיתה [ואולי רבי יהודה הולך לשיטתו בריש מכילתין שחוששים למיתה], ולכן יכול כל אחד להקדיש דמיו בהחלט ולא בהתנאה הנ"ל (עפ"י חדושים ובאורים).

ב. פירוש נוסף מובא בתוס' בתמורה (ל. ד"ה אידך), שכל שהאיסור לא היה מבורר קודם שנתערב, שנולד רק לאחר שנתערב, סומכים על 'ברירה' להרים ולברר שהוא האיסור. והריטב"א ועוד ראשונים תמחו על כך.

וע"ע תוס' בכורות נו ס"ב; חדושי הגרעק"א יו"ד טז, יב; שערי ישר ג, כב; חדושי הנצי"ב כאן; חזון איש דמאי טז, ט; שערי ר' שמואל קדושין נא עמ' שלו ואילך.

'הלוקח יין מבין הכותיים ערב שבת עם חשכה, עומד ואומר: שני לוגין שאני עתיד להפריש – הרי הן תרומה... רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון אוסרין. אלמא אין ברירה'. דעת רש"י (כן נראה בחולין יד ומעילה כב.) כפי הדעה שהובאה בתוס' עירובין (לז: ד"ה אלא), שהמפריש תרומה על ידי ברירה – מותר לכהן לאכול גם אם אין ברירה, שהתרומה חלה בעצם אלא שאין סומכים על הברירה. ולשיטה זו נראה שברירה שאמרו גבי מפריש שני לוגין, דומה לברירה שאמרו גבי אחים שחלקו הירושה שלמ"ד 'יש ברירה' הוברר אחר שחלקו שכל חלק שנטל אחד מהם הוא חלקו שירש מאביו, ולמ"ד אין ברירה היינו שמה שנטל כעת אינו מברר שהוא החלק שנפל לו לירושה.

והנה הגרעק"א (במערכה) הקשה, כיצד יתכן שתחול תרומה על לוגים שלא הפרישם, והלא התנה שיחולו רק אם יפרישם והרי לא הפריש?

ונראה לתרץ כיון שאין ברירה' הרי זאת אומרת שהלוגים שהפרישם לא עמדו להיות מופרשים בשעה שקרא שם הלכך תנאו מתבטל, שנמצא זה כמתנה תנאי שאין ניתן לקיימו שהרי לא ניתן לברר כעת מה הם הלוגים, והמתנה תנאי שלא ניתן לקיימו אינו תנאי לכך המעשה קיים בלא התנאי (מהגרז"ג גולדברג שליט"א).

ע"ע כעין זה בחדושי הגרנ"ט פא. ובשיעורי הגר"ש רוזובסקי קדושין נא. (וע"ע בשיעורי גטין כה. ובשו"ת עונג יום טוב לג; כתנות פסים על נמוק"י סוף ב"ק, ה; חדושי הגרז"ר בנגיס ח"א סא, יט וח"ב ס, ה ואילך, ובמובא בסיכומים).

דף נו

'ומיחל ושותה מיד'. רש"י מפרש: מחלל המעשר – שני שקרא לו שם. [ולא התירו לו לשתות ולסמוך על 'ברירה' הואיל ויכול לתקנו באמירה. ומבואר ברש"י בחולין (יד. ד"ה מיהל) שהחילול חל גם אם ננקוט

'אין ברירה'. ע"ע חזון איש דמאי ט, ט; אור גדול ח"ב ט ד"ה ובוהן]. והתוס' ושאר ראשונים חלקו על פי המבואר בכמה מקומות שאי אפשר לחלל את המעשר בטרם הפרישו או קבע לו מקום (וכן פסק הרמב"ם הל' מעשר שני ה, יז). ולכן פרושו 'מיחל' – מתחיל, או מוהל במים כלומר שותה שתיית קבע. ויש שפרשו דברי רש"י שמדובר שקבע לו מקום למעשר, בדרומו או בצפונו – לכן יכול לחללו (עפ"י ריב"א בתו"י).

ונראה לכאורה שמי שברך בטעות על חילול מעשר שני ועדיין לא הפרישו ולא קבע לו מקום – הרי זו ברכה לבטלה וצריך לחזור ולברך שוב לאחר שיפריש המעשר (עפ"י שבט הלוי ח"ט א, ג).

(ע"ב) 'אמרו לו לרבי מאיר אי אתה מודה שמא יבקע הנוד...' – ע' במובא ביוסף דעת גטין כה.

'תנאי' ו'ברירה'. הראשונים שאלו מה הפרש יש בין דין תנאי ל'ברירה', ולמה בכל תנאי לא נדון בו מצד ברירה.

רש"י כתב [ולזה הסכימו התוס' בכמה מקומות] שאכן כל תנאי עתידי שעתה הוא נתון בספק וגם אין בידו ובדעתו לקיימו – באנו למחלוקת התנאים האם יש ברירה אם אין.

ואולם הרמב"ן ועוד ראשונים כתבו שאין אומרים 'ברירה' אלא כשמתנה על שני דברים, כגון כתיבת גט לאחת משתי נשיו שכותב לאיזו שתצא תחילה, או מניח שני עירובין לשני צדדים ומתנה עליהם – בזה אין אומרים שיתברר למפרע למאן דאמר 'אין ברירה' כיון שחוסר הבירור הוא מצד עצמו של הדבר (לשון המאירי), אבל תנאי על דבר אחד, כגון שכותב גט לאשתו אחת אם תצא ראשונה מן הפתח – אין זה ענין לברירה וכל שנתקיים התנאי נתקיים הדבר. [וכהגדרת האחרונים: אין דנים על ברירה אלא כשנצרך בירור למפרע בשתי האפשרויות השונות, אבל תנאי רגיל, שאם לא נתקיים ממילא אין הדבר חל, נמצא שאין צריך התחדשות למפרע אלא לצד אחד של הספק – זה אינו ענין לברירה – ע' עונג יום טוב ה; דרכי משה לר"מ עמיאל ועוד].

והמהרש"ל (בקונטרס הברירה ב"ק פרק ה) הסביר חילוק זה בדרך שונה: אין אומרים 'ברירה' אלא בשני צדדים, לפי שיכול להיות גם צד שלישי כגון שלא תצא ראשונה לא זאת ולא זאת, וכן כל כיוצא בזה. אבל בתנאי רגיל ישנם רק שני צדדים בספק, או שיתקיים הדבר או שלא יתקיים. 'זוה כלל גדול בדין'. וכן הסכים עמו בקצות החושן (א,סא) והאריך לדון בזה גבי 'שעה אחת קודם מיתתי'.

עוד כתב הרמב"ן: גם בתנאי בדבר אחד, יש לפעמים שתלוי הדבר בשאלת ברירה – כאשר הדבר מותנה ברצונו של אדם ולא במעשה, ואז אפילו בדבר שבידו, כיון שתלה הדבר ברצון שהוא דבר המסור ללב ומשתנה משעה לשעה, בזה אין מועיל תנאי למאן דאמר 'אין ברירה'.

אך זה רק כשהתנה 'אם ירצה' אבל אם אמר 'אם לא ימחה' – מועיל התנאי. והסבירו האחרונים חילוק זה; משום שכל תנאי שהוא ב'שב ואל תעשה' כמו 'הרי זה גיטך אם לא ימות פלוני', כיון שהתנאי מתקיים מאליו וכשמתקיים התנאי ממילא חל המעשה – אין זה ענין לברירה כלל (שאגת אריה צג). (מועתק מגטין כה, על פי אנצ. תלמודית ערך 'ברירה').

על סברת חילוקו של הרמב"ן ע"ע בדרוש וחיודש לרעק"א עירובין לו; שערי ישר ז, יח. וע"ע חיודש ר' שלמה היימן גיטין יב, ז; בית ישי סב.

'אמר ליה: חדא כרבנן וחדא כרבי יהודה – אימא הניח דם השעיר ונטל דם הפר'. יש מי שכתב הטעם לכך שמתחילה מניח דם השעיר מידו ורק אחר כך נוטל את דם הפר [והלא לענין העברת דם

הפסחים על ידי שורת הכהנים אמרו (בפסחים טו) 'נוטל את המלא ומחזיר את הריקן' ולא להפך – משום שאין מעבירים על המצוות, כדי שיטול הדם בימין, לכך מפנה תחילה את ידו הימנית תחילה [מה שאין כן בדם הפסח, אין כל הקפדה שהכלי הריק נתון בידו השמאלית] (עפ"י מגן אברהם קמז סק"א). ונראה עוד, שיש לגמור המצוה שהתחיל בה תחילה ורק אח"כ ליטול האחרת, שכך יאה הסדר [זכר לדבר לבישת בגדי כהונה ופשיטתם; תחילה מסלק כל הבגדים (מלבד המכנסים משום צניעות) ורק אח"כ לובש כל השאר]. וכפי שנוהגים ביום הושענא רבה שמנחים הלולב קודם שנוטלים הערבה. ולפי טעם המג"א לכאורה היה בדיון להעביר הלולב ליד שמאל וליטול הערבה בימין ורק אז להניח הלולב מימין. וע"ע במובא ביוסף דעת פסחים טו.

יכן יעשה לאהל מועד השכן אתם בתוך טמאתם אפילו בשעה שהן טמאים – שכינה עמהם. רמז זה נאמר ב'אהל מועד'; כי קדושת קדש הקדשים היא קדושת התורה שבכתב, וקדושת העזרה היא קדושת העבודה ששם נתון המזבח. ושתי הקדושות הללו הן דוקא בטהרה, אבל קדושת היכל היא קדושת תורה שבעל פה ומשום כך שם נמצאים בו המנורה והקטורת (כמובא בפירוש התורה תצוה ועוד), וקדושה זו לא סרה מ'ישראל אפילו כשהם טמאים, וכמו שאמרו בברכות מה אש אינו מקבל טומאה כן דברי תורה (חדושי הנצי"ב).

השכן אתם בתוך בגימטריא: אף על פי שהם טמאים השכינה ביניהם (בעל הטורים אחרים).

*

'ענין גלות השכינה; פירוש 'שכינה' הוא מדת הש"י שהוא שוכן בתוך לבבות בני ישראל כמו שנאמר ושכנתו בתוך... אני ה' שכן... והוא מדת המלכות, כטעם ומלכותו בכל משלה פירוש 'בכל' היינו גם מה שהוא מרחק רב ו'בתוך טומאתם' – אפילו בלב המשוקע מכל מיני תאוות וזוהמא, שהם הנקרא בלשון הכתוב 'טומאה' מכל מקום חלק ה' עמו ואף על פי שחטא ישראל הוא, שרשו דבוק הוא בהש"י וקדוש שרוי בתוך מעיו ובמעמקי לבבו הנעלם. וזהו עיקר שכינה בתחתונים שרצה הקב"ה, היינו בתוך לבבות בני ישראל.

אבל בגלות, נאמר לב מלך ביד ה' שאין להם (- למלכי עכו"ם) בחירה רק הש"י מנהיגם, ולא נאמר שהש"י שוכן בתוך לבם להנהיג דזה לא נקרא שהוא בתוך הלב כלל, וגם בגלות אין שכינתו ית' אלא בתוך לבבות בני ישראל וכמו שאמרו (שהש"ר ב ט) מעולם לא זזה שכינה כו' – רק אצלם הוא בהיפך, דלבבם בידו, שאין לבם גם כן תוך לבם, דאין לבם ברשותם לעשות כרצונם רק כרצון הש"י, ואצל ישראל רצון הש"י גם מה שהוא נגד רצונם הוא נקרא באמת רצונם כידוע דברי הרמב"ם (סו"פ ב מהלכות גרושין) בטעם כופין אותו עד שיאמר רוצה אני... דבעכו"ם רצון הש"י הוא באמת היפך רצונם האמיתי שהוא ממש היפך מרצון הש"י, רק דהמלכים אין לבם ברשותם רק בידו ורשותו וכחו של הש"י. ודבר זה הוא גלות שגלתה שכינתו ית' לפלטרין של מלכים מאומות העכו"ם... דזה שהוצרך להטפל בלבבות מלכים דאומות עכו"ם, זה אין דומה כלל ל'תוך טומאתם' דבני ישראל, דזו טומאה קלה לפי שעה שיש לה טהרה במקוה ישראל לה' כמו שאמרו (להלן פה): מי מטהרן אביהם שבשמים, כאשר דבוקים בו שהוא שרשם הרי זה כמו השקה למעייץ דמועיל לטהר מים טמאים, משא"כ טומאת עכו"ם היא אבי אבות הטומאה...'

(מתוך רסיסי לילה יט. עע"ש כו לג; דובר צדק עמ' 17; פרי צדיק ח"ה למוצאי יוכ"פ ז)

צג. כמה שופרות היו במקדש ולמה היו משמשות?

שלוש עשרה שופרות היו במקדש והיה כתוב עליהם: (1) 'תקלין חדתינ' – שקלים חדשים של שנה זו. מי שלא הביא באדר מביא בכל שעה שירצה ונותן לשופר זה]; (2) 'תקלין עתיקין' [למי שלא שקל אשתקד]; (3) 'קנינין' [המתנדב תורים, מביא מעות לשופר זה]; (4) 'גוזלי עולה' [למתנדב בני יונה]; (5) 'עצים' [המתנדב עצים נותן מעות לשופר זה]; (6) 'לבונה' [למתנדב לבונה להקטרה]; (7) 'זהב לכפורת' [למתנדב זהב, נותן מעות בשופר זה ולוקחים מהן זהב לכלי שרת הקרויים 'כפורי זהב'. רש"י]; (8-13) ששה שופרות שכתוב עליהם 'נדבה' [לקיץ המזבה. לכל בית אב המשמש יום אחד בשבוע היה שופר משלו. ותקנו לכל בית אב שופר כדי שלא יבואו לידי מריבה בשל חלוקת העורות. או כדי שלא יתעפשו המעות, ריבו להן שופרות (מנחות קז: חזקיה ור"ח)]. וזעירי אמר: כנגד פר ועגל ואיל וכבש גדי ושעיר. בר פדא אמר: כנגד הפרים והאילים והכבשים והשעירים והמותרות והמעצה (שם). ע"ע בפירוט במנחות קז].

לדברי רבי יהודה לא היו שופרות לקיני חובה, שמא נדע שמת אחד מהמביאים מעות לחטאת ונמצאו דמי חטאות המתות מעורבים בשופר, הלכך שני השופרות של 'קנינין' ו'גוזלי עולה' היו עולות נדבה בלבד. וחכמים (בשקלים ט,א) חולקים וסוברים ששופר 'קנינין' הוא של חובה; אחד עולה ואחד חטאת, ואילו 'גוזלי עולה' – עולות נדבה.

כמה ראשונים מפרשים 'זהב לכפורת' – ריקוע פחים ציפוי ל'בית הכפורת' דהיינו קדש קדשים
(עפ"י רמב"ם, ריב"א, ריטב"א).

דף נו

צד. א. הלוקח יין מהכותים ערב שבת עם חשכה ואינו יכול להפריש תרומות ומעשרות כעת – האם יש לו תקנה כדי לשתותו בשבת?

ב. מהו דין 'ברירה' שנחלקו בו התנאים?

א. הלוקח יין מבין הכותים ערב שבת עם חשכה [קודם שגזרו על שתיית יינם. או במטהר יינו. ע' בראשונים] ואין יכול להפריש תרומות ומעשרות כעת (כגון שאין לו כלים (רש"י). או בין השמשות שאין מעשרים בו את הודאי. עפ"י תוס'), עומד ואומר: שני לוגים [מתוך מאה] שאני עתיד להפריש – הרי הם תרומה. עשרה (לאו דוקא אלא מעט פחות. תוס') – מעשר ראשון. תשעה – מעשר שני. ומיחל (רש"י: מחלל. תוס': מתחיל. או: מוהל במים, כלומר שותתו שתיית קבע) ושונה מיד. דברי רבי מאיר. רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון אוסרים.

מבואר בגמרא שרבי מאיר סובר 'יש ברירה'; אפשר לברר הדבר למפרע על ידי הפרשה שלאחר זמן. וגם אינו חושש שמא יבקע הנוד ולא יגיע לכלל הפרשה. והתנאים החולקים סוברים אין ברירה [ועוד טענו לרבי מאיר, גם לדבריך שיש ברירה, מדוע אינך חושש שמא יבקע הנוד].

א. כנזכר, לפרש"י יכול לחלל את המעשר-שני כעת הגם שלא הפרישו עדיין [ויש שפרשו בדעת רש"י שקבע מקום למעשר, בדרומו או בצפונו – לכן יכול לחללו. ריב"א. עתו"י]. אבל התוס' הוכיחו שאי אפשר לחלל מעשר שני כל עוד לא קבע לו מקום [וכן פסק הרמב"ם. מעשר שני ד,ז]. ועוד, אי אפשר לשתותו ע"י חילול ללא הפרשה כי כל שלא הגיע לבסוף לכלל הפרשה הרי זה טבל, אלא משייר את כל המעשרות ומפרישם לאחר השבת ואחר כך מחלל.

ב. כתבו תוס': מדובר בלוקח טבל ודאי [שהכותים חשודים על מכירת טבל לאחרים], אבל הלוקח פירות מעם הארץ, דין אחר לו:

א) אינו צריך להפריש תרומה גדולה, כי ע"ה אינם חשודים על כך.
ב) פירות דמאי אפשר להפריש מהם בשבת מאחר שקרא שם בערב שבת [ולכן יכול לשתות את המעשר-ראשון בשבת, למ"ד מותר לזרים, או לכו"ע – אם הוא לוי], מה שאין כן בטבל ודאי, אין יכול להפריש בשבת הגם שקרא שם. וגם חייב ליתן המעשר ללוי.
ג) בדמאי יכול לקבוע לו מקום בין השמשות, לומר מעשר שני בדרומו או בצפונה, אבל בודאי אין קובע לו מקום, כי קביעת מקום כמוה כהפרשה שאסורה בין השמשות בטבל ודאי. ואולם מהרמב"ם (מעשר ט,ה) מבואר שאם אין לו פנאי, מותר גם בטבל-ודאי לקרוא שם בין השמשות, ולהפריש בשבת.

ב. נחלקו תנאים האם יכול אדם לעשות דבר שחלותו אינה מבוררת עתה ותתברר לאחר זמן למפרע; רבי אומר: יש ברירה. ורבי יהודה אומר: אין ברירה. [כן נוקטים בסוגיתנו. ואולם במקום אחר (ע' גטין כה-כו עירובין לו-לו) נחלקו בשיטתו אמוראים].

א. נידון 'ברירה' שייך רק במקום שחלות הדבר מותנה בברירתו, אבל דבר שיכול לחלו ללא שיבורר, כגון במכירה ומתנה ונדר – חל אעפ"י שאינו מבורר לדברי הכל (שו"ת הרשב"א ח"ב פב. וע"ע עונג יום טוב קסו אודות קידוש שתי הלחם מתוך ארבע, שהואיל ולא אכפת לו אלו לחמים יתקדשו – חל אעפ"י שאין ברירה. וכע"ז בחדושי הגר"ר בנגיס ח"ב ס,ה בבאור התוס' במנחות עה: וע"ש פ. ד"ה הפריש ובצ"ק).

ב. יש אומרים שבמקום שאין צריך בירור למפרע אלא די בבירור שמכאן ולהבא, הכל מודים שיש ברירה [יתכן אפילו באופן שרוצה שיחול מעכשיו] (ע' בקצוה"ח סא סק"ג שהראה בזה מחלוקת הראשונים. וע"ע שערי ישר ג, כב; חדושי הגר"ר בנגיס ח"ב ס,ה. [ולכאורה נראה שלמ"ד אדם מקנה דבר שלא בא לעולם, ודאי מועיל גם בדבר שאינו מבורר עתה ויתברר לאחר זמן [כסברת קצוה"ח סא סק"ג, אלא שמדבריו נראה שנקט בפשיטות שחל אף למפרע ושונה מיד, וזה צ"ע מנין, שאין ללמוד זאת מהקנאת דשבל"ע]).
ג. אם בזמן חלות הדבר היה מוחלט ומבורר, אעפ"י שעדיין אינו ידוע לאדם העושה – לדברי הכל חל הדבר ואין כאן שאלת 'ברירה', וכפי שנתבאר בגמרא בדין המערב על הספק אם כבר בא חכם. ואפילו לא הוברר הדבר בשעת העשייה אלא בשעת חלותו, כגון שבשעה שהניח העירוב עדיין לא בא חכם אלא בבין השמשות (ע' אבני נזר אה"ע שסה,ח).
ד. יש שאמרו שאם עושה הדבר כעין תנאי, אין שייכת בו שאלת ברירה. ואולם התוס' הסכימו למה שכתב רש"י שכל תנאי שאין בידו לקיימו ובשעת ההתנאה הדבר מסופק – באנו לשאלת 'ברירה'.

ה. כלל גדול הוא שאין שייך לומר 'ברירה' בדבר שהוכר איסורו ואחר כך נתערב אלא בדבר שאיסורו נולד בתערובת (תוס' תמורה ל. ועוד).

ו. יש מהאמוראים הסוברים לחלק בין תולה בדעת אחרים – שיש ברירה, לתולה בדעת עצמו – שאין ברירה (אב"י ורב מרשיא ורבינא גטין כה. וכ"כ התוס' בדעת רב אליבא דרבי יהודה, ובדעת רב יוסף אליבא דר"ש). ויש שאין מחלקים בדבר (רבא בגטין. וכ"כ התוס' בדעת רבי יוחנן. וע' תו"ח).
ויש מחלקים בין דבר המתברר ע"י פעולת האדם – שאין ברירה, לדבר המתברר מאליו כגון בירידת גשמים או מיתה (עפ"י תור"פ בדעת רבי יוסי).

ז. התוס' כתבו להוכיח שאפילו רבי מאיר ורבי יהודה הסוברים 'ברירה' (לדעת כמה אמוראים), זהו רק כשמברר דבריו ומתנה כן בפירוש אבל בלאו הכי אין אומרים 'הוברר הדבר למפרע', כגון

באחים שחלקו נכסי מורישם, אין אומרים הוברר למפרע שמה שהגיע לחלקו היה שלו מעיקרא, וכמו שמבואר בסוגיתנו שלרבי יהודה לא היו קני חובה כי שמא מעורב בהם דמי חטאות המתות ואין מועיל בירור על ידי כהן – מאחר ולא התנה כן בפירוש (עתו"י בשם הר' אלחנן; תוס' עירובין לו).

ועוד כתבו (בעירובין ד"ה רבי יוסי) לחלק לדעת רבי יוסי בין מצב שודאי יוברר אחר כך לכאן או לכאן [כגון אם ירדו גשמים אם לאו] – שיש ברירה, ובין מצב שיתכן ולא יבוא הדבר לידי בירור [כגון בלוקח יין, שלא יבוא לידי הפרשה כלל]. ואין הדבר מוסכם (ע' קצוה"ח סא סק"ג). ח. לפי הסבר אחד בתוס', אף אם נוקטים 'אין ברירה' – חל הדבר באופן לא מבורר, כגון בקריאת שם תרומה שלא בריר מקומה, הריהי מעורבת בתוך הפירות [עכ"פ כשיש שיריים ניכרים]. (וכן י"א בדעת רש"י בחולין יד. ובדעת הריטב"א יבמות כג: – ע' בשיעורי ר' שמואל קדושין נא. וכן י"א בדעת התוס' ב"ב פז: (ע"ש אילת השחר). וע"ע חזו"א דמאי טז, ט)

ט. יש מקום לומר שאפילו לדעת האומרים אין ברירה, זהו רק לענין שנסמוך על הברירה להקל, אבל לחומרא חוששים (עפ"י ר"ן בעירובין בבאור קושית הגמרא שם 'אלא מעתה...'). ולפי זה בדין 'שני לוגין' אם עבר והפריש, חלה תרומה לחומרא אף לרבי שמעון.

י. להלכה, כמה ראשונים כתבו שיש ברירה אף בדאורייתא (רבנו תם בספר הישר – חדושים שיא ומובא בראשונים [אבל בתוס' תמורה ל. ובר"ן נדרים מה: הביאו בשם ר"ת שפסק אין ברירה]; תורי"ד. וכן מבואר בתוס' תמורה ל. ובשו"ת הרשב"א ח"ב פב ובר"ן נדרים מה: בשם ר"י. וע' באו"ז הל' ע"ז רי).

ויש אומרים רק בדרבנן (עפ"י רמב"ם מעשרות רפ"ז תרומות א, כא עירובין ח, ז יו"ט ה, כ; וכן נראית דעת הר"ף ביצה; שו"ת הרשב"א ח"ב פב ובספרו עבודת הקדש בית נתיבות ה, ר"ן נדרים מה: ועוד. ופירש הר"ן פ"ג דגטין) הטעם מפני שהדבר ספק להלכה, הלכך יש להחמיר בשל תורה ולהקל בדרבנן).

[ודבר שיעיקרו מדאורייתא – ע' רעק"א שכתב הוכיח מסוגית הגמרא שכל ששרשו דאורייתא אין בו ברירה (וכסברת התוס' בד"ה מאן). ואולם הכס"מ (מעש"ש ד, טו) נקט שמעשר בזה"ז אומרים בו 'ברירה'. וע"ע שער המלך עירובין ח, ז (דף יד ע"ג); שו"ת ר"י מסלוצק יד.

ודבר שיש לו נפקותא דאורייתא, יש אומרים שגם לגבי הלכות דרבנן אין ברירה – ע' שפת אמת שבת פב: שו"ת ר"י מסלוצק יד עמ' עז.

יש אומרים שבמעשר בהמה שספקו להקל, אף בשל תורה אומרים 'אין ברירה' מפני שהדבר ספק (עפ"י בית שמואל קלא סק"ד בדעת הרמב"ם).

ויש מי שפסק אין ברירה [אף מדרבנן, וכן אף לקולא בדין תורה] (עפ"י ראב"ן הל' גטין; רש"ל). ע' פרטים נוספים בעירובין לו-לו.

דפים נו – נז

צה. כיצד סדר ההזאות שבהיכל על הפרוכת בחטאות הפנימיות שביהכ"פ ושל העולם דבר?

כהן גדול ביום הכפורים, כשם שמזה לפני לפני כן מזה בהיכל (וכן יעשה לאהל מועד), תחילה מדם הפר ואחר מדם השעיר – אחת למעלה ושבע למטה. עומד כנגד הארון מבחוץ [וכשאין ארון, עומד כנגד מקומו. עפ"י מנחות כו סע"ב] ומזה על הפרוכת, ולא עליה ממש אלא כנגדה. רבי אלעזר ברבי יוסי אומר: אני ראיתיה ברומי והיו עליה כמה טיפי דמים של פר ושעיר יום הכפורים. (לשיטתו צריך שהדמים יגעו בפרוכת. עפ"י תוס' ישנים וריטב"א).